

**До Судової палати у кримінальних справах
Апеляційного суду м. Києва**

Апелянт (скаржник): Олійник Дмитро Вячеславович,

**на ухвалу Печерського райсуду м. Києва від 06 грудня 2012 р.
у справі № 1-кс-166/12 (слідчий суддя Козлов Р. Ю.)**

в порядку ст. ст. 309 (ч.2), 393, 407 (ч. 3), 422 КПК України

АПЕЛЯЦІЙНА СКАРГА.

Оскаржуваною ухвалою слідчого судді, яка не оголошувалася і яку я фактично отримав 11.12.2012 р. (що підтверджується розпискою на зворотному рекомендованому повідомленні) відмовлено у відкритті провадження за моєю скаргою на бездіяльність прокуратури Печерського району м. Києва (невнесення до ЄРДР повідомлення про злочин від 09.12.2009 р., не вирішення клопотання від 22.11.2012 р., ненадання підтверджуючих документів про прийняття і реєстрацію повідомлення про злочин до ЄРДР).

Оскаржувана ухвала підлягає скасуванню з наступних підстав.

Так званий «системний аналіз» слідчого судді щодо поширення положень п. 1 ч. 1 ст. 303 КПК лише на ті повідомлення про злочини, що надішли до слідчого, прокурора після набрання чинності КПК України (тобто, починаючи лише з 20.11.2012 р.) спростовується загальними засадами кримінального провадження, зокрема публічністю і розумністю строків, які відповідно до ч. 6 ст. 9 КПК підлягають застосуванню у випадку неоднозначного регулювання питань кримінального провадження.

Відповідно до п. 3 Перехідних положень КПК повідомлення про злочини «минулих років» передаються для початку саме *досудового розслідування*. Оскільки *досудове розслідування* не може розпочатися до внесення відомостей до реєстру або без такого внесення (ч. 3 ст. 303 КПК), це у свою чергу передбачає поширення дії ч. 1 ст. 214 КПК і, відповідно, ст. 303 КПК на дані правовідносини.

Щодо нібито безпідставності моїх посилань на п. 3 Перехідних положень КПК з огляду на КПК 1960 р., слід зазначити про грубе спотворення слідчим суддею ст. 95 КПК 1960 р. В цій статті не міститься жодних положень про те, що саме «повинна містити» заява про злочин: нею регулюються лише форми цих заяв – усні чи письмові. Відсутність приводів для порушення кримінальної справи було підставою для відмови у порушенні кримінальної справи (ст. 94 КПК 1960 р.), але не для протиправної бездіяльності «правозастосовного органу», яка має місце у даному випадку. Також у п. 3 Перехідних положень КПК не міститься жодних вказівок щодо не охоплення його положеннями заяв та повідомлень про злочини, що подані за межами десятиденного строку дослідчої перевірки за КПК 1960 р.

Безпідставними є посилання слідчого судді на ст. 5 КПК, оскільки в її положеннях йдеться про вчинення процесуальної дії і прийняття процесуального рішення. Проте, предметом скарги була *бездіяльність*, яка триває у часі з моменту подачі повідомлення про злочин (що при дії КПК 1960 р., так і після набрання чинності КПК України).

Наведене дає підстави для висновку, що слідчий суддя вдався до безпідставного тлумачення вказаних норм, чим вийшов за окреслені п. 18 ч. 1 ст. 3 КПК повноваження.

Крім того, слідчий суддя не звернув жодної уваги на те, що копію повідомлення про злочин від 09.12.2009 р. було додано до клопотання від 22.11.2012 р. і таким чином, в момент подачі клопотання виникло самостійне джерело обставин, що може свідчити про вчинення кримінального правопорушення. Відповідно до ст. 25 КПК прокурор Сказко І. Р.

був зобов'язаний розпочати досудове розслідування і вжити заходи для встановлення події кримінального правопорушення. Однак цього не було зроблено.

Також положення п. 1 ч. 1 ст. 303 КПК невірні витлумачені слідчим суддею і в частині відмови зобов'язати розглянути клопотання від 22.11.2012 р., оскільки як протягом трьох днів (що передбачено ст. 220 КПК), так і протягом розумних строків воно взагалі не було розглянуто. Саме відсутність будь-яких документів про прийняття в порядку п. 3 Перехідних положень КПК мого повідомлення про злочин і його реєстрації згідно ст. ст. 25, 214 КПК дало підстави для подачі клопотання від 22.11.2012 р. У скаргі до суду я фактично просив усунути правову невизначеність щодо мене, як сторони (учасника) кримінального провадження шляхом зобов'язання розглянути клопотання, а не зобов'язати прокуратуру визнати мене потерпілим.

Відповідно до ч. 2 ст. 56 КПК під час *досудового розслідування* потерпілий має право: 1) на негайне прийняття і реєстрацію заяви про кримінальне правопорушення, визнання його потерпілим; 2) отримувати від уповноваженого органу, до якого він подав заяву, документ, що підтверджує її прийняття і реєстрацію. Також, відповідно до ч. 2 ст. 60 КПК *на будь-якій стадії кримінального провадження*, заявник має право: 1) отримати від органу, до якого він подав заяву, документ, що підтверджує її прийняття і реєстрацію.

Однак, слідчим суддею взагалі не розглянуто вимоги скарги в частині надання мені документів, що підтверджують прийняття і реєстрацію в ЄРДР повідомлення про злочин (відомостей, зазначених ч. 5 ст. 214 КПК України).

Слідчим суддею взагалі не встановлювалося – чи подавалося мною повідомлення про злочин; чи є джерелом обставин, що можуть свідчити про вчинення кримінального правопорушення додатки, які були надані разом з клопотанням від 22.11.2012 р. Тому прошу дослідити дані докази, оскільки я був позбавлений можливості їх подати в судовий розгляд через відмову у відкритті провадження.

Таким чином, зміст оскаржуваної ухвали свідчить про:

1) неповноту судового розгляду (оскільки судового розгляду не відбулося взагалі);
2) невідповідність висновків суду, викладених у судовому рішенні, фактичним обставинам кримінального провадження:

2-1) суд не взяв до уваги докази, які могли істотно вплинути на його висновки (додатки до клопотання від 22.11.2012 р. і мої показання, які я був позбавлений можливості надати);

2-2) судом було відмовлено у *відкритті* провадження, тобто фактично мене було визнано належною особою, що має право на подачу скарги до суду (заявником, потерпілим з відповідними правами), але у той же час слідчий суддя, виходячи з мотивів, викладених оскаржуваною ухвалою, мав скаргу мені *повернути*, як особі, що не мала права її подавати (оскільки повідомлення про злочин було подано до набрання чинності КПК України, яким встановлені терміни «*потерпілий*» і «*заявник*»);

3) істотне порушення вимог кримінального процесуального закону: слідчим суддею не застосовані п. п. 3, 7 (в частині процесуальних дій) Перехідних положень КПК і Наказ Генерального прокурора України № 69 від 17.08.2012 р. що перешкодило ухвалити законне та обґрунтоване судове рішення.

Розглядати скаргу прошу без моєї участі.

На підставі викладеного, керуючись ст. 407 КПК,

ПРОШУ:

оскаржувану ухвалу Печерського райсуду м. Києва від 06 грудня 2012 р. скасувати з постановленням нової ухвали про задоволення скарги.

Додатки: повідомлення про злочин від 09.12.2009 р., скарга до суду від 03.12.2012 р. з додатками; копія апеляційної скарги з додатками для прокуратури.

11 грудня 2012 р.

/Апелянт Олійник Д. В./